

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: G. G.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, OAM-678/ZA-ZA11-
ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Odůvodnění:

II. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

III. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž nejdříve obecně namítala, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby namítala porušení, resp. nesprávné vyhodnocení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť je v zemi svého původu pronásledována z důvodu náboženství ze strany rodiny svého manžela. Rovněž namítala porušení § 14a zákona o azylu, neboť jí hrozí vážná újma ze strany rodiny manžela.

3. Žalobkyně shrnula, že žádost o mezinárodní ochranu podala z důvodu obavy z pronásledování z důvodu křesťanské víry, a to ze strany manželovy rodiny, která ji nutila ke konverzi k islámu. Uvedla, že vyrůstala u babičky, která je křesťanka s ruskými kořeny. Od svých 15 let se zná se svým současným manželem, který je muslimem. Když se vzali, rodina jejího manžela po ní požadovala, aby přešla na muslimskou víru, což neudělala. Její tchán byl ortodoxní muslim, kázal i v mešitě. Manželova rodina ji ponižovala, dávali jí najevo, že jim není rovna. Požadovali po ní, aby si zakrývala obličej, s čímž nesouhlasila. Měla z toho deprese. Nesměla si číst v Bibli, a když tak učinila, tchán ji Bibli roztrhal a vyhrožoval jí smrtí.
4. K otázce pronásledování z náboženských důvodů odkázala na zprávy mezinárodních organizací zabývajících se lidskými právy a svobodami (Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, o stavu lidských práv za rok 2016), z nichž vyplývá zneužívání pravomoci ze strany bezpečnostních složek, neposkytnutí ochrany ze strany soudu. Dále se v nich hovoří o restriktivních opatřeních vládní strany vůči novinářům, členům opozičních politických stran. Rovněž z nich vyplývá, že křesťanská komunita tvoří v Ázerbájdžánu výraznou menšinu.
5. Uvedla, že svoji situaci vyřešila vystěhováním ze země původu, neboť nemá důvěru v ochranu státních orgánů Ázerbájdžánu. V tomto směru odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně nestátních původců pronásledování (rozsudek ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57).
6. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
8. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je problém mezigeneračního soužití s náboženským motivem. Konstatoval, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Dle jeho posouzení je snahou žalobkyně především legalizace jejího pobytu na území České republiky (dále také jen „ČR“) a nechota vrátit se do své vlasti, nejedná se o důvody azylově relevantní. Odkázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí podrobně zhodnotil situaci žalobkyně, nesnažil se ji zlehčovat, stejně jako ani vládnoucí režim v její vlasti. Poukázal na skutečnost, že sama žalobkyně se ani nepokusila před svým vycestováním požádat o pomoc státní orgány, uvedenou možnost ve své vlasti má, i když se jedná o zemi s

vládnoucím autoritářským režimem. Ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu nelze na žalobkyni uplatnit.

9. K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany rovněž důsledně hodnotil osobní stav žalobkyně, nedospěl však k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
11. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti.
12. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 17. 8. 2017, doplněné dne 23. 8. 2017 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne, žalobkyně uvedla, že má ázerbájdžánskou národnost, vyznává pravoslavné křesťanství, nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímá. Narodila se a žila v Baku. Je vdaná, její manžel spolu s ní žádá o udělení mezinárodní ochrany (poznámka: jeho žaloba je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 32Az 9/2018). Vlast opustila letecky spolu s manželem dne 19. 9. 2016, v Praze se zdrželi dva dny a poté pokračovali do Německa, kde požádali o mezinárodní ochranu. V rámci dublinského řízení byli dne 17. 8. 2017 navraceni do ČR, neboť disponovali českými vízy.
13. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že měla problémy náboženského charakteru. Uvedla, že je křesťanka, což je v její vlasti problém. Žádné jiné potíže neměla. Uvedla, že se živila jako švadlena. Po svém neoficiálním sňatku (27. 4. 2014) začala žít u manželovy rodiny, zůstala doma a nepracovala. Oficiálně byli oddáni dne 17. 4. 2016 (jejich sňatek byl registrován na matrice v Baku). Z vlasti vycestovala legálně, jejich cílem bylo Německo, protože o něm měli dobré informace (je tam demokracie, dobrý život). Ke svému životu ve vlasti uvedla, že vyrůstala u babičky, která je křesťanka s ruskými kořeny, chodila i do ruské školy. S manželem, který je vyznáním muslim, se zná od svých 15 let. Po sňatku po ní manželova rodina chtěla, aby přešla na muslimskou víru, což neudělala. Její tchán byl ortodoxní muslim. V manželově rodině byla stále více nechtěná, dívali se na ní, jako by byla pošpiněná, ponižovali ji, dávali jí najevo, že jim není rovna. Chtěli, aby si zakrývala obličej, s tím ale nesouhlasila. Začala z toho mít deprese. Tchýně jí říkala, že se za ni stydí. Její manžel stál uprostřed ní a své rodiny, ale s praktikami wahhabistů (větev islámu vyznávaná manželovou rodinou) vnitřně nesouhlasil. Tlačili na něho, aby se připojil k islámským bojovníkům v Sýrii. Nesměla si doma číst v Bibli, když tak učinila, tchán ji začal vyhrožovat smrtí a Bibli ji roztrhal. Po tomto incidentu žalobkyně s manželem odešli ke svým kamarádům. Tchán je našel a začal jim vyhrožovat. Kamarádi jim poradili, aby odjeli do zahraničí a pomohli jim s opatřením víz. Uvedla, že vzniklý rodinný konflikt nijak neřešila, občas se tchánovi postavila, ale nechtěla se hádat. Rovněž uvedla, že v Ázerbájdžánu se nikde oficiálně náboženské vyznání neuvádí. V závěru pohovoru sdělila, že v Německu se vydání do ČR

bránili soudní cestou. V podrobnostech soud odkazuje na Protokol z uvedeného pohovoru.

14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel zejména z informace OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 „Ázerbájdžán“ ze dne 22. 2. 2017, Zprávy MVZ USA o dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi, Ázerbájdžán“ z roku 2016.
15. Po skončení pohovoru byla žalobkyni dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti využila, uvedla, že Ázerbájdžán se prezentuje jako země, ve které je svoboda vyznání, ale skutečnost je jiná. Nedoložila žádné důkazy, nenavrhla doplnění podkladů.
16. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě jejích výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, které soud vzhledem k tvrzením žalobkyně pro posouzení jejího případu považuje za dostatečné, objektivní a přiměřeně aktuální.
20. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně výslovně uvedla, že je bez politického přesvědčení, o politiku se nezajímá. Důvody svého odchodu z Ázerbájdžánu s touto problematikou ani nespojovala, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobkyni nedopadá.
22. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení rovněž neshledal, že by žalobkyně mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
24. Z výše citované definice vyplývá, že o azylově relevantní pronásledování ze strany soukromých osob se jedná tehdy, jestliže by byla jejich činnost státními orgány podporována nebo tolerována a nebo by stát nebyl schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu. Obavami z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a nemožností domoci se ochrany státu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž uvedl, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlížejí (viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č.j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 312/2016-31; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na adrese www.nssoud.cz).
25. Tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byly neshody s rodinou jejího manžela (tj. soukromými osobami) kvůli odlišné náboženské víře, která ji nutila ke konverzi k islámu.
26. Žalovaný se posouzení této otázky dostatečně věnoval na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Krajský soud, stejně jako předtím žalovaný, nijak nezlehčuje žalobkynin popsaný rodinný konflikt a prožité příkoří, které se jistě negativně odrazily v dalším soužití žalobkyně a jejího manžela s jeho rodiči v jednom domě a nepochybně zasáhly zejména do jejich psychické stránky. Žalobkyně sdělila, že z napětí, které mezi nimi panovalo, ponížení a tlaku z jejich strany ke změně náboženství, měla deprese. Krajský soud však zcela souhlasí se žalovaným, že žalobkyně mohla k vyřešení své situace zvolit jiné vhodnější prostředky v rámci své země původu nežli volit cestu žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi (cíleně v Německu s vyššími životními standardy). Zcela jistě se mohla s manželem odstěhovat od jeho rodičů a žít někde jinde a samostatně, aby nebyli s manželovou rodinou v každodenním kontaktu. V případě opakování výhrůžek či případného fyzického napadení má žalobkyně možnost vyhledat vnitrostátní ochranu u správních či státních orgánů své vlasti. Žalobkyně nijak neprokázala, že by taková ochrana byla neúčinná, neboť se na příslušné orgány ani neobrátila. Žalobkyně a její manžel tak namísto toho, aby případnou pomoc vyhledali, zvolili cestu požádat o mezinárodní ochranu v zahraničí, konkrétně v Německu. Přestože po vycestování z vlasti dva dny pobývali v Praze, o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v ČR

neuvažovali a jak žalobkyně sama uvedla, vydání do ČR z Německa se dokonce bránili soudní cestou.

27. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 6 Azs 479/2004 – 41, podle kterého: *„Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016 č.j. 5 Azs 251/2016-19, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud především podotýká, že již opakovaně zaujal stanovisko k případům, kdy cizinec nevyužije vnitrostátní ochrany v zemi původu proti tvrzenému bezprávní a pak se domáhá mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal u udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, vyslovil, že: „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“. Stejný právní názor zaujal i v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005,*
28. Žalobkyni je třeba rovněž připomenout, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“*
29. Krajský soud na základě výše uvedeného ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně mohla mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu svého náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (jiné důvody tj. rasu, pohlaví, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů žalobkyně netvrdila), nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jestliže tedy žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, nestalo se tak v rozporu se zákonem. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
30. K výňatku zpráv mezinárodních organizací, jež žalobkyně citovala v doplnění žaloby, o zneužívání pravomoci ze strany bezpečnostních složek, neposkytnutí ochrany ze strany soudu, restriktivních opatřeních vládní strany vůči novinářům, členům opozičních

politických stran a informací, že křesťanská komunita tvoří v Ázerbájdžánu výraznou menšinu, krajský soud konstatuje, že uvedené informace nijak nedopadají na případ žalobkyně, neboť neměla s bezpečnostními složkami země žádné problémy, nepatří do skupiny novinářů, není ani politickou aktivistkou či členkou nebo stoupenkyní opoziční politické strany. Rovněž ze skutečnosti, že se žalobkyně hlásí ke křesťanství, tj. k menšinovému náboženství, nelze automaticky dovozovat pronásledování ve smyslu azylově relevantním, zejména když v souvislosti s touto vírou neměla žádné potíže s ázerbájdžánskými státními, správními či bezpečnostními orgány (např. diskriminace na trhu práce či v přístupu ke vzdělání, lékařské péči, sociální péči apod).

31. Lze ještě doplnit, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že ani snaha legalizovat si podanou žádost o mezinárodní ochranu pobyt na zdejší území, nemůže být azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č.j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č.j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č.j. 4 Azs 129/2005 - 54). Dále platí, že „*azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003).
32. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
33. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobkyně v žalobě žádné námitky neuplatnila. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Krajský soud má pak ve shodě se žalovaným za to, že během správního řízení žalobkyně nepoukazovala na žádné závažné zdravotní obtíže, pro které by nebylo možné její vycestování zpět do vlasti (uváděná deprese z důvodu rodinných konfliktů takovou skutečností není), je zletilou a svéprávnou osobou bez nutnosti péče další osoby. Okolnosti, za nichž žalobkyně dobrovolně opustila svou vlast, nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
34. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
36. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

37. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobkyně žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnila.
38. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
39. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně neuvedla a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ázerbájdžán patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
40. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přilehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobkyní popisované osobní a rodinné potíže však nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy.
41. Žalovaný se zabýval i situací žalobkyně po jejím návratu do vlasti. Zde odkázal na Zprávu IOM z roku 2016, ze dne 24. 1. 2017. Z té nevyplývá, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Ázerbájdžánu byli nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Lze uzavřít, že situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí je velmi individuální, tito občané však většinou nečelí větším problémům, než ostatní občané Ázerbájdžánu.
42. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
43. Problematice existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu

k žalobkyni za vážnou újmu. Dochází pouze k ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu. To je však oblast, s níž neměla žalobkyně nic společného, neboť o ní ani nehovořila a žila zcela jinde, v Baku, kde je v tomto směru bezpečnostní situace stabilní. Krajský soud k tomu dodává, že uvedené hodnocení je plně aktuální i pro současnou situaci a neshledal tedy existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

44. Konečně lze souhlasit i s tím, že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V tomto směru žalobkyně ani žádné námitky neuplatnila.
45. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).
46. Krajský soud na základě výše uvedeného shrnuje, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu; žalobkyně ve správním řízení nevznesla žádné důkazní návrhy - viz protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 7. 12. 2017). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
47. Krajský soud pro úplnost konstatuje, že dnešního dne rovněž zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany ve věci manžela žalobkyně (Telman GULIYEV, nar. 11. 2. 1992, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 32Az 9/2018).

VI. Náklady řízení

48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. srpna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně